

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๘

ทุกข์เพราะไม่พอ

ไปอยู่ประเทศไหนก็อย่าลืมพุทโธนะ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าพุทโธ ธัมโม สังฆโมนะ ไปอยู่ประเทศไหนเมืองใดก็ตามแดนใดก็ตาม ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าพุทโธ ธัมโม สังฆโม ให้จำนี้ไว้ให้ดี ไปอยู่ที่ไหนที่นี้มาแล้วพูดด้วยความลืมเนื้อลืมตัวโดยไม่ได้สำนึกคิดบ้างเลย คนเรามันเป็นบ้าเห่อ พุทโธ ธัมโม สังฆโม ไม่สนใจ เห่อบ้าไปตามกิเลส ไปไหนอย่าลืมพุทโธ ธัมโม สังฆโม นะ ถ้าไม่ลืมอันนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ได้ดี ไปอยู่ไหนชุ่มเย็น ถ้าลืมอันนี้แล้วไปไหนไปเถอะ มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้อยู่ในหัวใจ เพราะไม่มีน้ำดับไฟ

โลกอันนี้มันเย็นเมื่อไร มันร้อนเหมือนฟินเหมือนไฟ คนเรายังดีดียิ่งดีนี่ยังเป็นบ้าเข้าทุกวัน ๆ ศีลธรรมไม่มองดูเลย ที่จะทำให้ความร่มเย็นไม่มองดู มองดูแต่ฟินแต่ไฟคว่ำแต่ฟินแต่ไฟ ทุเรศจริง ๆ ว่าสนุกดูโลกก็ว่าได้ แต่จะสนุกดูยังไงคนหนึ่งจะตายอยู่จะไปสนุกดูอยู่ได้หรือ ก็ต้องได้วิ่งช่วยเหลือกันนั้นแหละ

เรานะวิตกวิจารณ์กับโลกมากเข้าทุกวัน ๆ จวนตายเท่าไรยิ่งวิตกวิจารณ์กับโลก เพราะร้อนมาก โลกไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่าร้อน ร้อนเพราะกิเลสเผาไม่ใช่เพราะอะไรนะ ไม่มีอะไรมาเผาเรามีแต่กิเลสเท่านั้นเผาอยู่ในหัวใจให้ติดให้ดี้น ต่างคนต่างดีดต่างดี้น ออกมาจากหัวใจที่กิเลสเผาทั้งนั้น ไม่ได้ดูจุดนั้นนะชิ นีดูจุดนั้นนะที่เอามาพูดนี้ พระพุทธเจ้าก็สอนลงจุดนี้จุดหัวใจนี้ ไม่ได้สอนดินฟ้าอากาศต้นไม้ภูเขา สอนหัวใจคน คนไม่ได้มองดูหัวใจเจ้าของนั้นชิถึงได้ติดได้ดี้น ถ้ามองดูบ้างทุกสิ่งทุกอย่างจะได้มีประมาณบ้าง มีการยับยั้งชั่งตัวบ้าง ไม่ร้อนมาก

ความเป็นอยู่เรื่องธาตุเรื่องขันธไม่ได้ทำคนให้ลำบากมากนักนะ ความโลภนี่แหละทำคนให้ลำบาก ราคะตัณหาทำคนให้ลำบากเอามากทีเดียว ตัวนี้ตัวสำคัญสองตัวนี้ ราคะตัณหาติดขึ้นมาแล้วความโลภก็ติดไปตาม ๆ กัน ได้เท่าไรไม่พอ ๆ สิ่งที่ได้มาไม่เป็นทุกข์ มันเป็นทุกข์อยู่กับความอยากนั้นนะ ดูความอยากเป็นไร ความอยากพาติดพาดี้นให้เป็นบ้าอยู่เวลานี้ สิ่งของเงินทองที่ได้มาเพราะความอยากนั้นไม่ได้เป็นทุกข์นะอันนั้น มันเป็นทุกข์ที่หัวใจ ได้มาก็เป็นทุกข์อยู่ที่นี้ไม่ได้เป็นทุกข์อยู่ที่นั้นนะ ไม่ได้ดูตรงนี้นะตรงไม่พอนี้ ความไม่พอของโลกอยู่ที่หัวใจ เหมือนใส่เชื้อไฟเข้าไปแสดงเปลวจรดเมฆ ๆ ได้เท่าไร ๆ ยิ่งดีดียิ่งดี้นเหมือนไฟได้เชื้อ นำทุเรศนะ โลกไม่มองกัน

เราจวนตายเท่าไรยิ่งเปิดออก ๆ นะแต่ก่อนไม่ค่อยว่าเท่าไรนัก เพราะความเป็นห่วงเป็นใยนั่นเอง โลกไม่มองดูหัวใจเจ้าของ มองดูแต่เรื่องการตื่นกัน เห็นกันตื่นละตื่นบ้ำกัน ไม่ทราบว่ตื่นหอะไร ทุเรศจริง ๆ นะ มองไปไหน ๆ ลูกตานี้แตก ละถ้าจะดูถ้าพิจารณา แต่นี้ไม่ตั้งใจพิจารณาก็เห็นก็รู้ก็ได้พิจารณาอยู่นั้นแหละ ไปไหน ๆ นอนอยู่ในรถเหมือนกระสอบ หัวใจไม่ได้เหมือนกระสอบ พุดฟังให้ชัดเจนขนาดนี้แหละ เปิดออกเรื่อย ๆ ใครจะว่าเราอวด เอ้า ว่ามา นอกจากกิเลสว่าเท่านั้นอย่างอื่นไม่ว่า ถ้าธรรมแล้วท่านไม่ว่าท่านชมเชยกัน

พระพุทธเจ้าพอลูกศิษย์ลูกหาบรรลุธรรมแต่ละองค์ ๆ นี้ อัญญาสิ วัต โภ โกณฑุญญ โฉ อัญญาสิ วัต โภ โภณฑุญญ พระอัญญาโกณฑุญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ นั้นชมหรือไม่ชมพิจารณาซิ กิเลสเท่านั้นมันคัดมันค้ำน ถ้าพุดธรรมออกมาพุดไม่ได้ กิเลสเหยียบเลย ๆ เข้มเหยียบปากเลย เวลานี้เป็นอย่างนั้นนะ เข้มกิเลสมากมันเหยียบปากธรรมให้พุดไม่ได้ วันนี้เราพุด กิเลสตัวไหนเก่งออกมาเราจะเหยียบปากกิเลสละวันนี้ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ จะให้ว่ายังไง เป็นอย่างไรก็ว่าไปตามเรื่องตามธรรมดาตามธรรมสอนโลก

มีแต่กิเลสสอนเห็นไหมมันสอนไปสวรรค์นิพพานที่ไหน กิเลสสอนคนสอนให้จมลงนรกยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย เป็นบ้ำกันทั้งโลกยังไม่รู้ที่อยู่หรือเวลานี้ นำทุเรศจริง ๆ นี้นะ อยู่ที่นี่เจริญอยู่ที่นี้เจริญ อยู่เมืองนั้นเป็นอย่างนั้นอยู่เมืองนี้เป็นอย่างนี้ เมืองไหนก็เมืองนรกเมืองเรือนจำนั่นแหละ ถูกกักถูกขังไว้ด้วยอำนาจแห่งความโลภความโกรธราคะตัณหา ชังอยู่นั้นบิบบอยู่นั้น ไปอยู่ไหนก็ตื่นตายกันอยู่นั้น พอมากี่ว่าบ้านนั้นดีบ้านนี้ดี บ้านไหนเจริญเอามาอวดกัน อวดบ้ำอะไรแผ่นดินที่ไหนก็มี บ้ำเห่กัน เมืองไทยเรา บ้ำเห่จริง ๆ อะไร ๆ มาเห่ แม้ที่สุดผลไม้ถ้าได้มาจากเมืองนอก นี้ผลไม้มากจากเมืองนั้นเมืองนี้ ฟาดเข้าป่าเป็นไร เป็นบ้ำอะไรประสาผลไม้อยู่ไหนก็มี อุดอยากอะไรเอามาอวดทำไมประสาผลไม้อย่างนั้นก็เอามาอวด ของดีไม่มีก็เอาผลไม้มากอวดพ้อแก่ เข้าใจไหมพ้อแก่ เลยหนุ่มมาแล้วก็เรียกพ้อแก่ เอาผลไม้มากอวดก็ปาเข้าป่าซิ

ฟังให้ตื่นเราไม่ได้เอาโลกเข้ามาเจือปนนะ พุดเด็ดขนาดไหนมีธรรมอยู่ในนั้น เต็มเม็ดเต็มหน่วย เราไม่ได้เรื่องของกิเลสเข้ามาแทรก เราพิดกับกิเลสจนदनตายถึงได้มาพุดถึงเรื่องกิเลสว่ามันเป็นภัยขนาดไหน โลกยังไม่เห็นโทษของมัน จมนะถ้าไม่เห็นโทษของมัน อย่าพากันโลภนักโลภหนา จะตายเพราะความโลภนี้แหละ เพียงปากเพียงท้องไม่ได้ยุงเหิงวุ่นวายอะไรมากนัก การใช้การสอยกินอยู่ปุบายในครอบครัวหนึ่ง ๆ นี้ไม่ได้ลำบากลำบากอะไรมากนัก ตัวความโลภนี้แหละ ความโลภเป็นตัว

สำคัญมากที่เดียวทำโลกให้กระเทือนอยู่เวลานี้ ร้อนเป็นฟินเป็นไฟ หาคความเมตตา สงสารกันไม่ได้ก็คือตัวนี้เอง

คนเราเมื่ออยู่ด้วยกันมากขนาดไหนหาคความไว้วางใจกันไม่ได้ เป็นสุขที่ตรงไหน มนุษย์เรา อยู่ก็คนก็ตามมีความไว้วางใจได้เหมือนอวัยวะเดียวกันนี้ อยู่มากขนาดไหนเป็น สุขหมดนั้นแหละ นี่ละธรรมเข้าตรงไหนเป็นอย่างนั้นนะ ถ้ากิเลสเข้าตรงไหนแตกฮือ ๆ

นี่อดคิดไม่ได้ เดียวนี้ก็หยุดแล้วการเทศนาว่าการต่าง ๆ ในที่ไหน ๆ ก็ไม่เอา แล้ว เนาะเห็นไหมตัดลงมา ๆ แล้วความหวังใญ่ก็ยิ่งหวังมากสงสารมากขึ้น เพราะ ทำงานไม่ได้แล้วโลกก็ยิ่งนับวันร้อนขึ้นทุกวัน ๆ เห็นธรรมะเป็นของเล่นไปได้นะ ธรรมะ ที่จะลากเข็นคนขึ้นจากรถกวางเข็นเป็นของเล่นไปได้ แต่กิเลสที่จะลากลงนรกเห็น เป็นของจริงของจริงไปหมด เป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้มนุษย์เราเป็นขนาดนั้นละ ชาวพุทธ เรานี้แหละไม่ใช่ใคร เป็นบ้ากันทั้งโลก

นั่งภาวนาให้เห็นดูซินะคำพูดพระพุทธเจ้าจะผิดไปตรงไหน สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนพระองค์ประทับอยู่ตรงหน้า ภาวนาจิตให้จำดูซิเป็นยังงี้ พระพุทธเจ้าว่าตรง ไหน ๆ เป็นยังงี้ ๆ มันจำในหัวใจนี้แล้วคำพระพุทธเจ้าได้ยังงี้ นั้นละสาวกทั้งหลาย กราบพระพุทธเจ้ากราบตรงนั้นเอง กราบตรงของจริงต่อของจริงเข้าบวกกันนั้นแหละ นั่งภาวนาจิตให้สว่างจำดูซินะ ดูโลกนี้เป็นยังงี้ มีแต่ฟินแต่ไฟทั้งนั้นเผาไหม้ตลอดเวลา ไม่มีเวลาสงบได้เลย ก็คือไฟกิเลสเผาโลก ไม่มีดับไม่มีสงบเลย หมุนตัว ๆ อยู่ นั้นตลอดเวลา

มองไปไหนสามแดนโลกธาตุเป็นเหมือน ๆ กันหมดเลย มีแต่สัตว์เสวยกรรม ๆ ยังดินยังตียังเพลิงยังเป็นบ้าเขียนใบสมัคครตายจมกันอยู่ที่นี่ มีแต่เขียนใบสมัคครตายจม ๆ ไม่ได้เขียนใบสมัคครเพื่อจะเล็ดลอดโดดออกจากกองทุกข์ทั้งหลายนะ ไม่ค่อยมี แม้ แต่ไปเดินจงกรมก็ยังเขียนใบสมัคครใส่หมอนอยู่อีก นอนเสียก่อนค่อยเดิน กิเลสกล่อม แล้วเห็นไหม ไปเดินจงกรมหวังหมอน เขียนใบสมัคครแล้วนะ พักผ่อนเสียก่อนค่อย ภาวนาดีกว่า ฟาดเสียตั้งครอก ๆ ออกจากครอก ๆ ก็คนตายชิวอย่างนั้น

เอาละพอ